

למה לא?

עליו שהוא מכירם היטב!
האזרח חייב לדעת. הוא חייב לשאול את עצמו, ערב הבחירות: האם תיאור זה נכון בעיקרו? ואם כן, האמנם אפשר להניח כי המצב השתנה מאז?

או שמא מוכיח התיאור של מר אשד כי המפלגה השלטת, והמישיר מר הקיים כולו, אינם יכולים להי יות אחרים לקיום המדינה, ושיש להחליפם במרם יורידו את המדינה שאולה?

הצנזורה הבטחונית אינה קיימת כדי למנוע שאלות כאלה. אין היא זרוע פוליטית של המישור, של העלמת אינפורמציה פוליטית חיונית. אף אין היא קיימת כדי להגן על מר אשכול (שגם הוא, כמו עשירי השרים והשופטים והפקידים והקצינים האחרים, מתואר בספר כמוזגה של כסיל ותכנון).

מי שמשתמש בצנזורה הצבאית למטרה כזאת — מוסיף חטא על פשע.

***
אני בא להמליץ, חלילה, על ה-סטאלאג של מר אשד.

להיפך: אני סבור כי זהו כתבי-פלסטר מן הפוג הגרוע ביותר, משהו הרומח לפרוטוקולים של זקני ציון!

זהו סם מורעל, המורכב ממיסמכים אמיתיים, שקרים גמורים, עובדות נכונות, השערות מגוחכות, מסקנות בלתי-מבוססות, השמצות ודוגיות ודברי-הלל ילדותיים. סם שהוא יעיל ביותר — כי מי שקורא אותו, מבלי להכיר את העובדות על בורין (ואין בארץ עשרים איש המכירים אותו!), יכול להשתכנע בנקל.

דווקא לכן אני תובע לפרסם מיסמך זה. **כי רפרסומו המלא יאפשר לנו להשיב עליו במלואו.**

רק כאשר יונח על שולחן הציבור, ניתן יהיה לבדוק כל פרט ופרט בו, לחשוף את סתירותיו הפנימיות, לגלות את סילופיו, לספק את ההסברים האלטרנטיביים, למלא את החללים החבוים, ליצור את התמונה השלמה.

רק אז יוכלו המעורבים בדבר — החל במגינטס לבון וכלה באדם השלישי — לגלות את גירסתם שלהם, לספק להיסטוריון את תשובותיהם להשמצות.

רק אז תעלם מלב האזרח ההרגשה המר-גיוה שמסתירים מפניו את אחת הפרשות החשובות ביותר בתולדות המדינה, שאין ערוך להשפעתה על המצב הנוכחי במרחב.

רק אז תתגלה — בהדרגה — תמונת-אמת, שתאפשר לאזרח לי הפיק מסקנות ולחבריע הכרעות לגבי העתיד.

***
אז ומרים לנו: זהו עניינו של הצנזור. כל הנוגע לעסק הביש הוא סודי ביותר. עם כל הכבוד לצנזור, הריני מערער על קביעתו זו.

תורת הצנזורה אינה תורת סתרים. אין צורך בנות מיוחדת, או בחכמה עלילתית ספציפית, כדי להבין מה מותר ומה אסור לפרסם. אשילו אנשים קטנים, בעלי מוח רגיל בהחלט, כמוני וכמוך, יכולים להבין את חוקי מדע הצנזורה.

עברו עשר וחצי שנים מאז העסק הביש. כבר למחרת היום לא נשאר שום סוד לגביו — הכל התפרסם בעולם בהרחבה, בפומביות מירבית. היה מי שדאג לכך, **כל אדם בעולם, המעוניין לדעת פרט כלשהו על העסק, יכול להשיג כנס לפפריה הסמוכה ולבררו בי מאות המאמרים והספרים עירו.**

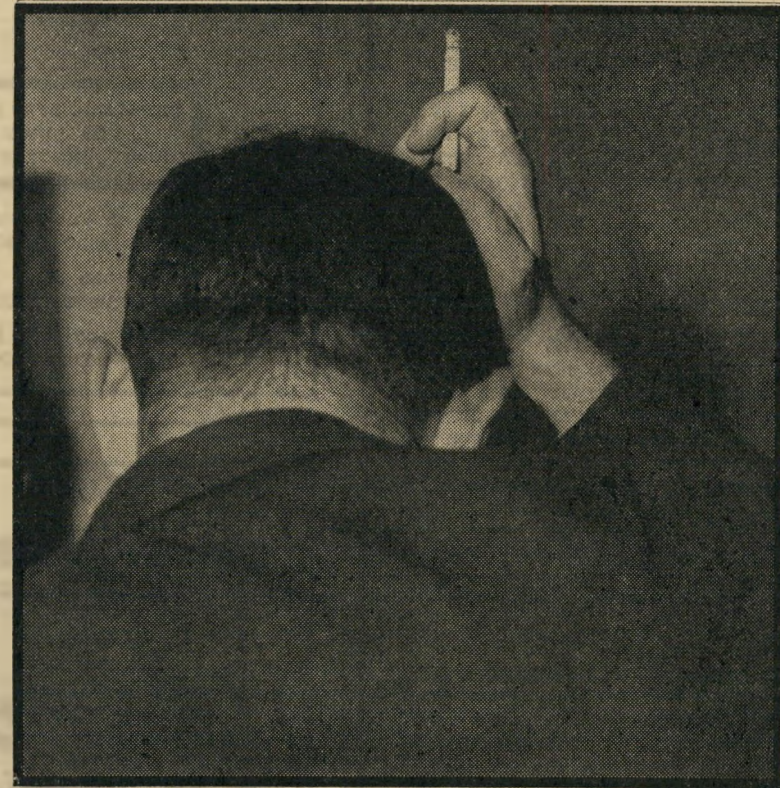
בעניין מסוג זה, יש הגיון בשמירת סודות למשך שנתיים-שלוש, כדי להציל מה שניתן להציל, לשמור על בטחונם של אנשים הקשורים בו, וגם כדי לרכך את הרושם המביש שנוצר בעולם.

אולם כעבור עשר שנים — אין אף אחד מכל הסעמים האלה שריר וקיים עוד. **תחתם בא השיקול האחד והי מכריע במדינה דמוקרטית, הי מחייב את הפירסום: האינטרס העליון של האזרח החופשי לדעת**

בן-גוריון, מזמין החיבור, מתואר בחלקו האחרון כזקן חלש-אופי, שכל אדם יכול להשיע עליו, ושלא ידע בין ימינו לשמאלו. **נכון, לא יהיה זה נעים לאפשר לאזרחי המדינה לקרוא זאת.**

מדוע לספר להם כי איש חשוב, שהיי עשרות אנשים היו תלויים בו, הצטיין אך ורק בחיבור חמשיים, וכל הממונים עליו חשבוהו למטומטם גמור?

מדוע לספר לאזרחים כי עניינים של חיים ומות נתחכו בשעה ששר-הבטחון והרמטכיל לא דיברו ביניהם אלא באמצעות מזכירים? ששר-הבטחון והרמטכיל עשו צנוניה להעלים מעיני ראש-הממשלה אינפורמציה חיונית לקיום המדינה?

חגי אשד: הפרוטוקולים של זקני הבטחון

מדוע לספר לאזרחים שמר אשד, שערך חקירה מטעם ראש-הממשלה ובשמו, סבור שקצינים בכירים העלילו עלילות-זיון איש על רעהו כנקמה על נזישה?

שבעת משבר לאומי עליו וערכ-מלחמה, היתה כל צמרת המדינה והבטחון עסוקה בחככים מוזהמים של הכל נגד הכל? **שבשרשרת-מיקוד של ששה דרי גוב, שיקר כל איש לממונים עליו ולפקודיו גם יחד?**

***
כך, זה לא נעים לשמוע. בהחלט לא. זה מועז. זה מתריד. זה מסמר את השערות — פשוטו כמשמעו.

אבל האזרח חייב לשמוע זאת. הוא חייב לדעת כי זוהי דעתו השקולה של מר אשד, איש-אמונם של האזרחים בן-גוריון, דיין ופרס, שקיבל מידי האדון גיב האלה את כל החומר שלו, כולל רישומי-יומנים אינטימיים ביותר?

מה גם שבמעט כל האנשים הי מתוארים כנ"ל נתמנו לתפקידיהם עיירי מר בן-גוריון עצמו, וחזקה

את האמת. שמעתי את כל הנימוקים למען הצנזורה, עד לעיפה. לדעתי הם — שוב עם כל הכבוד — פיתפתי-ביצים. אין הם מבטאים אלא את האינטרס — המודע או הבלתי-מודע — של האישים והמנגנונים המעוררים לשמור על צנעת בושתם.

פה ושם מגלה הסטאלאג של מר אשד מספר של יחידה, פרטים של שיטה, יסם של אדם, אשר השתיקה עדיין יפה לגביהם. אפשר למחוק פה ושם מילה, או חצי פסוק.

לפי מוטב הבנתו, זהו השיקול הבטחוני הכבד היחיד בהקשר זה.

***

אשר מדובר בחברה דמוקרטית על חיבור או ספר, אין להציג את השאלה: מדוע לפרסם? השאלה היא תמיד: מדוע לא? **והריני מציג שאלה זו בכל הי רצינות: מדוע לא לפרסם?**

אם היה מר אשד פקיד משרד-הבטחון בעת חיבור הספר, אין זו סיבה סבירה לגנייתו. להיפך, לכולנו זכות עליו.

אם שילמנו את משכורתו מכ"י סגור, מגיע לנו ליהנות מפרי עמלנו. אפשר, כמובן, למתוח ביקורת על הספר מבחינת רמתו הספרותית. ואכן, אין זה פאר הספרות העברית, וספק אם ימצא לו מקום ברשימת יצירות-המופת של כל הדור.

רוח. רמתו דומה יותר לספרי-הכיס הנפוץ-ציים. אפשר לקרוא לו סטאלאג לבון.

אך גם זו אינה סיבה סבירה לגנייתו. במדינת ישראל קיים, ברוך השם, חופש הסטאלאגים, ואין זה מתפקיד הממשלה לשמור על טוהר הספרות העברית.

אם כן, למה לא?

***
אז ומרים לנו: זהו עניינו של הצנזור. כל הנוגע לעסק הביש הוא סודי ביותר. עם כל הכבוד לצנזור, הריני מערער על קביעתו זו.

תורת הצנזורה אינה תורת סתרים. אין צורך בנות מיוחדת, או בחכמה עלילתית ספציפית, כדי להבין מה מותר ומה אסור לפרסם. אשילו אנשים קטנים, בעלי מוח רגיל בהחלט, כמוני וכמוך, יכולים להבין את חוקי מדע הצנזורה.

עברו עשר וחצי שנים מאז העסק הביש. כבר למחרת היום לא נשאר שום סוד לגביו — הכל התפרסם בעולם בהרחבה, בפומביות מירבית. היה מי שדאג לכך, **כל אדם בעולם, המעוניין לדעת פרט כלשהו על העסק, יכול להשיג כנס לפפריה הסמוכה ולבררו בי מאות המאמרים והספרים עירו.**

בעניין מסוג זה, יש הגיון בשמירת סודות למשך שנתיים-שלוש, כדי להציל מה שניתן להציל, לשמור על בטחונם של אנשים הקשורים בו, וגם כדי לרכך את הרושם המביש שנוצר בעולם.

אולם כעבור עשר שנים — אין אף אחד מכל הסעמים האלה שריר וקיים עוד. **תחתם בא השיקול האחד והי מכריע במדינה דמוקרטית, הי מחייב את הפירסום: האינטרס העליון של האזרח החופשי לדעת**

אך יתכן מאד שהצנזורה מנוצלת כאן למטרות שאינן כנות ואינן בטיחוניות. **כזאת אני מאמין, ועד כך אני רוצה למחות.**

השיקול האמיתי לגניית הספר הוא, לדעתי, כלהלן:

ספר זה יכול לערער לחלוטין את אמון הציבור במישור הקיים. כי מר אשד מתאר בחיבורו מצב המאפיין שר רק מסקנה אחת: ממשלת ישראל בכלל, והמוסדות האחרים לבטחון המדינה בפרט, רקובים ומושחתים עד היסוד. הספר מסביר ומנמק בפרוטרוט כי כל האחראים, החל בראש-הממשלה ובשופטים עליונים וכלה בפקידים ובקצינים נמוכים, היו מושחתים ו/או שקרנים ו/או זיפנים ו/או תככים ו/או מטומטמים ו/או חסרי-אחריות ו/או נקמים ו/או בוגדים. בספר מוזכרים עשרות שמות. זולת שניים מהם (ה"ה דיין ופרס) מתאימים כולם, לפי תיאורו של אשד, לאחד התוארים הנ"ל, או לאחדים מהם. אפילו מר דויד